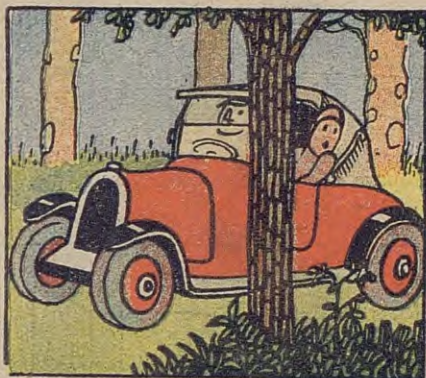

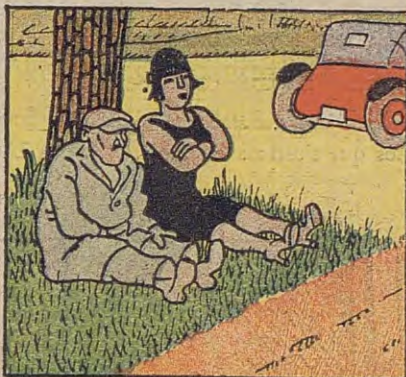
WIPROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

El vent providencial

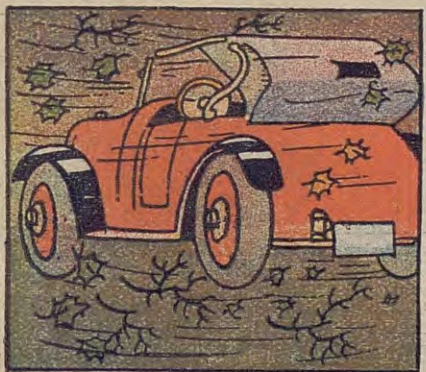
A mig camí l'automòbil dels Picornell va dir prou. Una panna de motor els va deixar clavats al mig de la carretera.

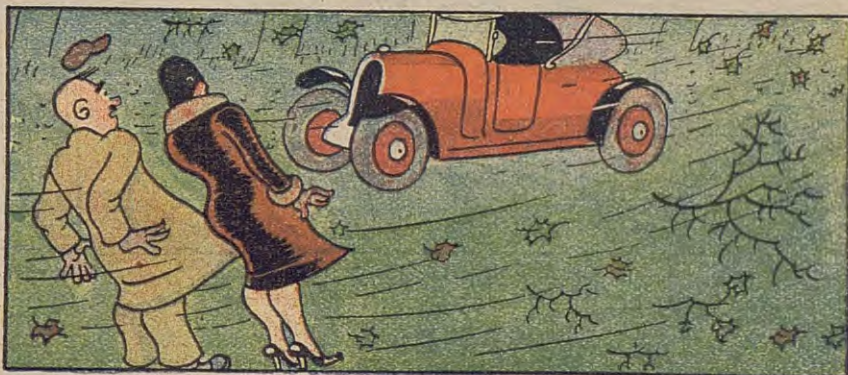
El senyor i la senyora Picornell varen cercar una ombra i s'hi varen instal·lar esperant que passés algun pagès amb un cavall.

Quan ja feia un parell d'hores que esperaven, es va girar un vent fort, molt fort, que ho escombrava tot.

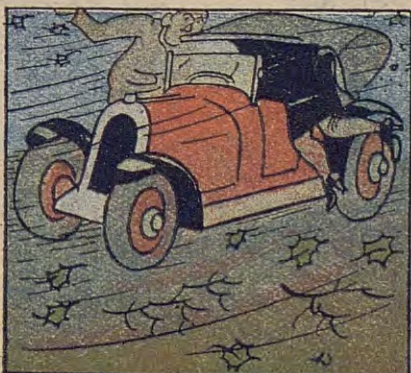
La capota de l'automòbil, amb el vent començà a inflar-se, i el vehicle donà mostres d'impaciència.

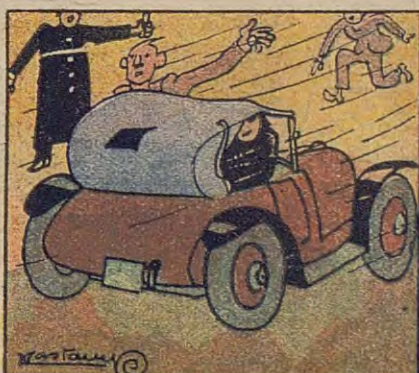
La sorpresa dels Picornell en veure que l'automòbil es movia, no tingué límits. La vela del cotxe prenia bé el vent i com la vela d'un llagut el feia lliscar suauement.

Els Picornell, veient que l'automòbil els fugia, li correueren al darrera.

I s'hi enfilaren, aprofitant aquell vent providencial que havia transformat el seu cotxe en un automòbil amb vela.

I d'aquesta manera els Picornell pogueren retornar a ciutat, despertant l'admiració de tothom.

Indirecta

L'Anastasi i la Simforosa eren uns promesos que s'estimaven molt.

L'Anastasi veié amb el consegüent pànic que s'apropava el sant de la Simforosa i que, per tant, calia fer-li un regal.

Després de molt voltar veié en una joieria dues polseres; una d'or a 150 pessetes, i una altra d'argent a 75 pessetes.

Confiant en la modèstia de la seva Simforosa, decidí preguntar-li a ella mateixa quina preferia, i a tal fi es dirigí a casa seva.

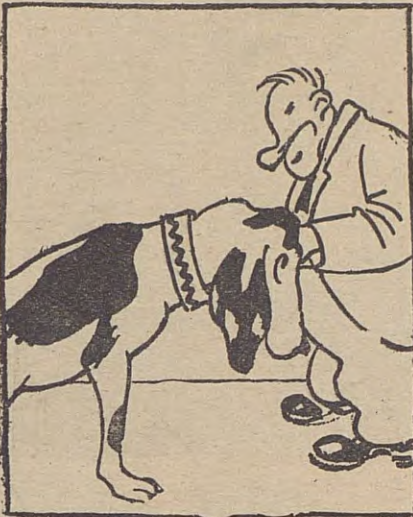

L'hi estigué explicant una estona llarga i no pogué obtenir cap resposta. Hi tornà, suant d'angúnia, i res... el mateix silenci aclaparador.

Fins que el pobre Anastasi caigué del ruc, vull dir que comprengué la delicada indirecta... El pobre xicot havia oblidat que hi ha una dita que diu: «El silenci és or».

Amor fraternal

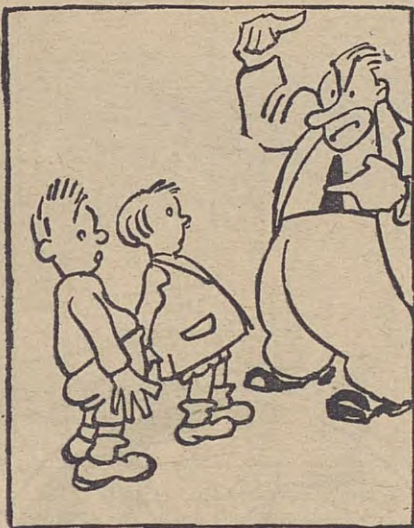
Don Manel tenia un gos que molt i molt l'estimava.

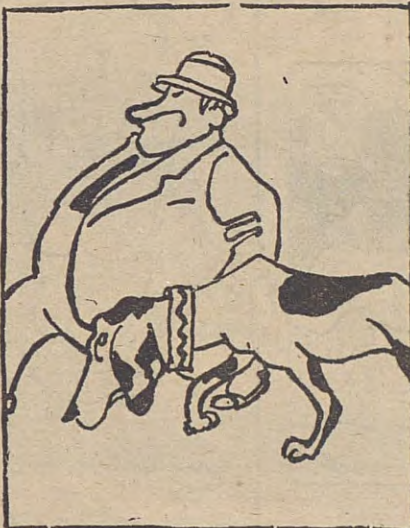
La canalla el turmentava fins fer-lo posar rabios.

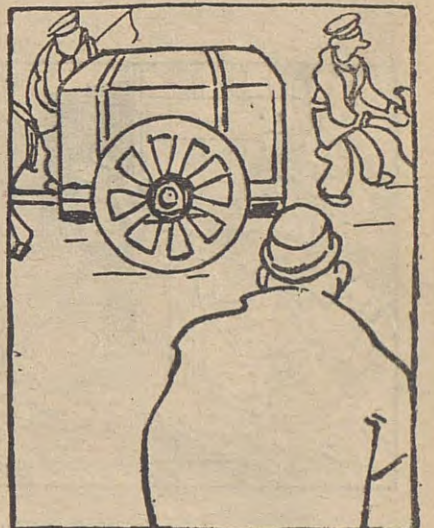
Don Manel un jorn va dir: —No l'aturmenteu així...

...perquè aturmentà una bèstia és aturmentar-me a mi!

Don Manel un jorn sortia amb el gos a passejar

i ve el carretó dels gossos que el quisso li va caçar.

Per no abandonar la bèstia Don Manel es barallà.

El llacer va detenir-lo i al carretó el va tancar.

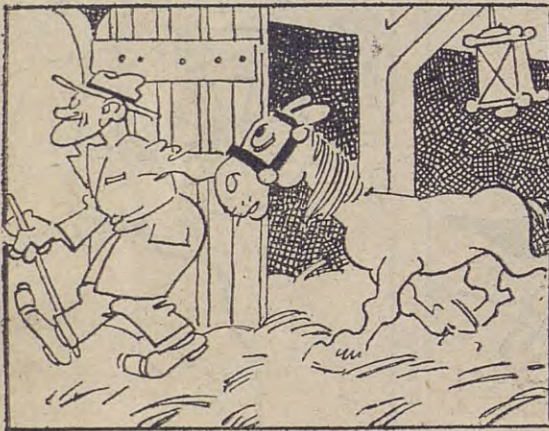

Diu Don Manel satisfet: —No em separo del gosset!

Sistema econòmic

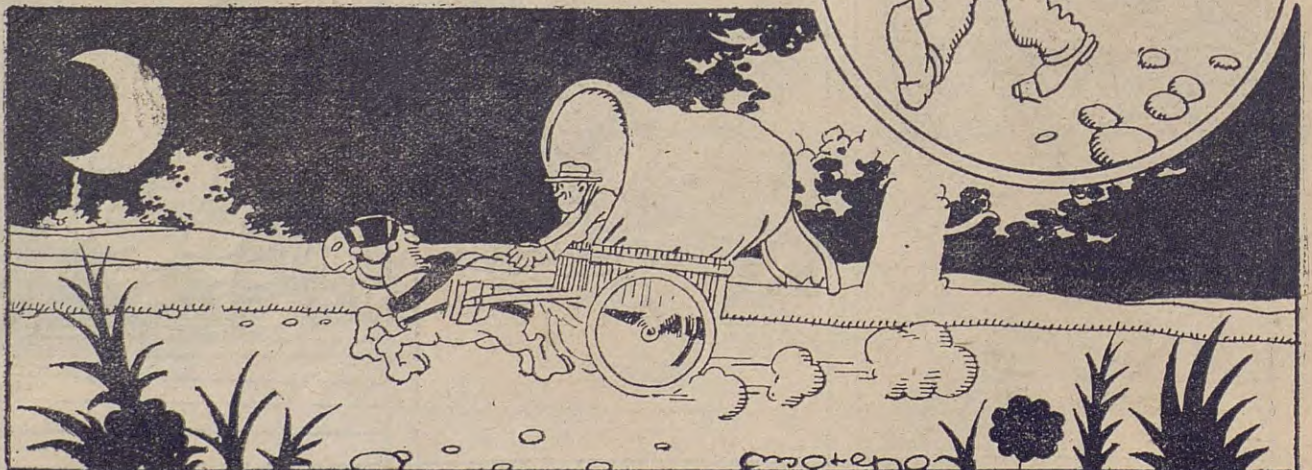
Quan el doctor se'n va al llit
sent un trucar decidit.

3 El doctor, de mala gana,
aparella la tartana.

2 —Doctor, haurà de venir
de pressa al poble veí.
—Són tres duros. —No hi fa res.
Cuití, que molt urgent és.

4 Arribant a Vilabona,
l'altre els tres duros li dóna.

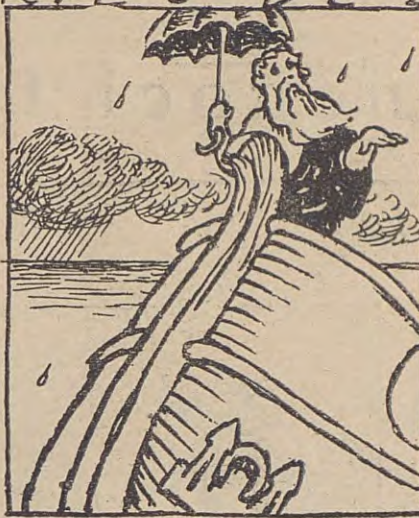

5 —¿I el malalt? —No n'hi ha cap
Es que els taxis em volien
per dur-me, cinc duros, sap?

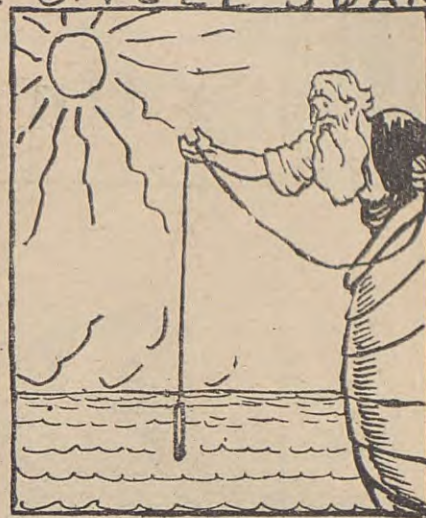
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Ja veieu, de bell antuvi,
que això és en temps del diluvi
i les aigües, en pujar,
l'Arca faran navegar.

Aquí minva la tempesta
i el cel es vesteix de festa.
Noé el paraigua pot cloure,
perquè ja cessa de ploure.

Després constata amb la sonda
que la mar encara és fonda.
Per entretenir l'èspere
vol lliurar-se a la pesquera.

Però, a bord, oh malestrucs!
només té un parell de cucs!
I encara no pot gastar-los
perquè el seu deure és salvar-los.

Vol guarnir els hams amb pa
i els peixos no piquen, ca!
Madame Noé, en l'interí,
la grossa vaca munyí.

Perquè quan un hom viatja
va molt bé tenir formatge.
En va fè uns quants del més fort
vull dir, del de Rocafort.

Prò feia una calò humida
i es van «cucar» de seguida.
I tant i tant es cucaven
que tots solets caminaven.

Sempre, una mateixa cosa,
a uns serveix i a altres fa nosa:
La pega de la muller
va ser la sort de Noé.

Va poder guarnir amb escreix
i va agafar tant de peix
que, de segur, no cabria
en tota la Boqueria!

Un negoci fallit

I En Tòfol de Vilatrista, un pagès com pocs n'hi ha, vol comprar una somera a la fira de ciutat.

II Voltant sense decidir-se les parades del firal, troba un home que ven cocos i s'atura allà intrigat.

III —I ¿què són aquestes boles?— per fi gosa preguntar.
—Això són ous de somera— diu, mig rient, el marxant.

IV —¿I voleu dir que covant-los someres en sortiran? —Ja ho crec, posats a la lloca, en vint dies s'obriran.

V —Doneu-me'n un de seguida. —Són dues pessetes. —Bah! Sí que em sortirà barata la somera, botavant!

VI Content se'n va cap al poble en Tòfol, tot fent dringar la bosseta de les unces que amb sa compra ha estalviat.

VII De sobte el peu li rellisca i a terra el coco li cau rodolant per la baixada com si es volgués escapar.

VIII En Tòfol li va al darrera, però el coco s'ha estavellat contra d'uns rocs, i una llebre que allà hi havia, ha escapat.

IX Veient la llebre com guilla, en Tòfol diu mig plorant: —El meu pollet de somera! Ves per què ha hagut d'escapar!

Conte alarb

MOHAMMET Ben Dinat era un ric marxant de pells i sedes establert a Bagdad. La seva casa era plena de riqueses, i com que tot sovint se n'absentava per atendre a negocis llunyans, havia de deixar la seva muller encarregada de vetllar sobre aquells tresors que ell tant estimava. Però, però... no acabava de tenir completa confiança en la seva dona, d'ençà que li havia semblat que cada cop que tornava de viatge mancava alguna cosa de valor a la casa.

A més a més, les enraonies dels veïns acabaren de fer-lo desconfiar. Segons aquests, quan Mohammed era fora, acudien a la casa algunes amigues de la seva muller i allà cantaven, ballaven i s'atipaven de valent a costes de l'absent negociant.

—Es evident—es deia Mohammed—

DE COL.LABORACIO

SEMPRE HI HA UN PITJOR

—La nostra serventa ens va deixar sense avisar-nos.

—Doncs la nostra sense coberts.

que la meua muller es ven objectes de la casa per pagar aquestes disbauxes. Això s'ha d'acabar. Vull posar un vigilant que em digui ben clar el que passa quan jo no hi sóc.

I per saber com ho havia de fer, anà a consultar el màgic Hareddin el Barballarg.

Aquest li vengué un ocell meravellós. L'ocell parlava, era un lloro verd de l'Índia.

—Posa aquest ocell a casa teua. Ell veurà tot el que passa i quan tornis t'ho contarà punt per punt i lletra per lletra—li digué el màgic.

Mohammed seguí el consell d'Hareddin. Posà l'ocell en una gàbia d'or i la penjà al pati de la casa, vora el sortidor i davant per davant de les finestres de l'harem.

—Aquí et deixo aquest ocell—digué a la seva muller en despedir-se—. Ell t'entretindrà durant la meua absència.

—Gràcies, Mohammed—li respongué la dona—. Però no triguïs a tornar, sents?

—Pèrfida!—murmurà Mohammed,

tot anant-se'n—. Ja sabràs el què és bo, quan jo torni.

Dos dies després Mohammed tornà i la seva primera preocupació va ser preguntar al lloro què havia succeït durant la seva absència.

—Va venir un marxant—respongué el lloro—i la teua muller li va vendre el tapís persa que hi havia al peu del seu llit. Després donà els diners a les esclaves perquè anessin a comprar carn i pa i vi i moltes fruites. Llavors van venir Fàtima, Jasmina i Aixa, portant músics i ballerines i van fer un gran àpat i molt soroll que durà fins a la matinada.

Mohammed, en sentir això, agafà una vara de freixe, entrà a l'harem, i es posà a atacar de valent la seva muller, fins que la deixà tota blava de cops.

—Això perquè hi tornis!—li anava dient mentre l'estomacava.

La muller, indignada contra el lloro, així que Mohammed sortí altra vegada, demanà consell a les seves esclaves.

Una d'aquestes li suggerí el millor medi de desempallegar-se d'aquella bestiola:

—Si el mateu, l'amo us matarà a vós. Feu el que jo us diré, senyora, i el matarà ell mateix.

Seguint les instruccions de l'esclava, en arribar el vespre voltaren la gàbia del lloro tres esclaves, una amb una regadora, l'altra amb un tabal i l'altra amb un mirall ben lluent.

Llavors, mentre amb la regadora remullaven el pobre lloro, li feien llampeguejar el mirall davant dels ulls i amb el tabal imitaven una tronada.

L'endemà al matí, Mohammed, que no s'havia mogut de la ciutat, entrà dejorn a casa seva i cuità a interrogar l'ocell garlaire.

—¿Què ha fet la meua muller mentre he estat fora?—li preguntà.

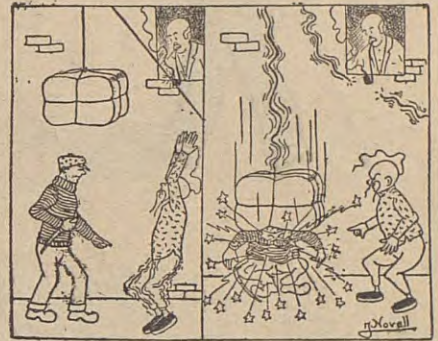
I el lloro respongué tot confús:

—No ho sé, perquè amb la pluja, els llamps i els trons que feia ahir al vespre, no vaig poder veure ni escoltar res.

Mohammed, que sabia prou bé que havia fet una nit esplèndida, creient que el lloro volia enganyar-lo, obrí la gàbia i li torcé el coll.

I la seva muller pogué seguir tranquil·la divertint-se amb ses amigues.

DE COL.LABORACIO

(Historieta muda)

FINAL

Jeia al llit de la cabina un homenet marejat quan sentí parar les màquines de la nau. Sorolls estranys després escoltà a coberta i passos precipitats.

Surt corrent de la cabina i va a veure el capità.

—¿Que passa alguna desgràcia? ¿Què he de fer?—diu amb afany.

—Faci, senyor, el que vulgui.

Jo ja no el puc ajudar.

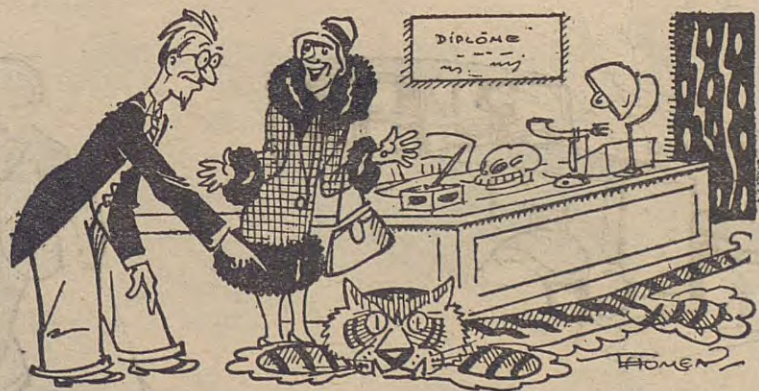
Des d'ara ha d'espavilar-se i per vostè procurar.

Jo he fet tot el que podia, mes ara ja he acabat.

—Així, doncs, ¿salvi's qui pugui? diu el pobre home espantat.

—No senyor. Baixi qui vulgui, perquè al port ja hem arribat.

P. E. P.

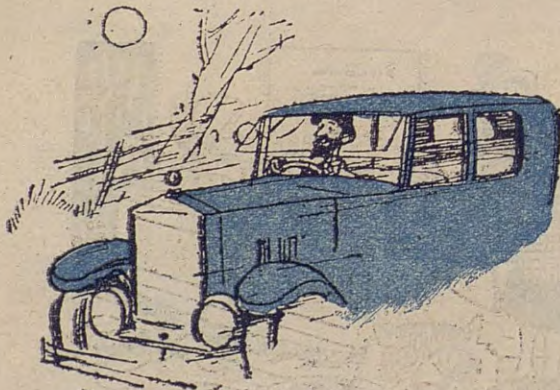
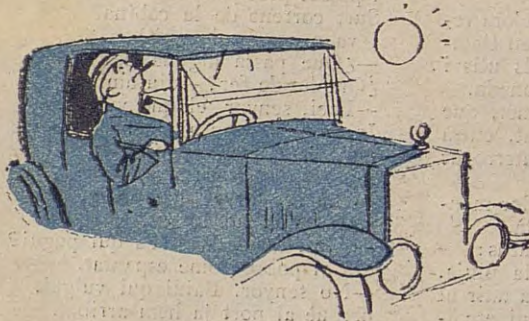
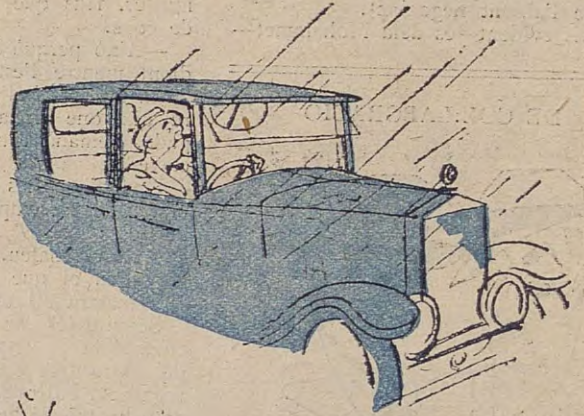
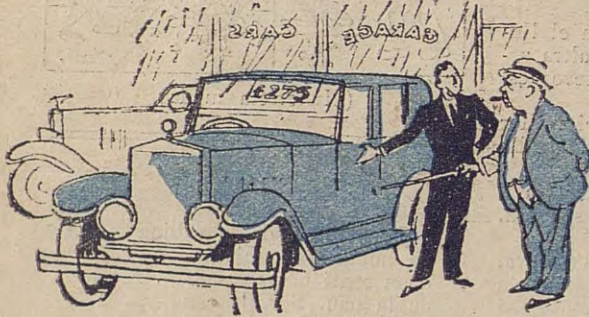
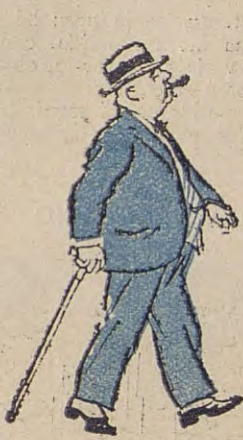

—Un amic meu el va ferir i jo el vaig rematar.

—Oh, doctor, no sabia que també fossiu veterinari.

(De Le Pèle Mêle)

El Plutòcrata

Història d'Enric de Poc
que per no anar carregat

quan plovia comprà un auto
i en sortí el sol, el donà.

(De The Passing Show)